

Paris Mùa Hè Rực Lửa 2003

Trần Đức Hợp

Lời giới thiệu: Đây là lần đầu tiên tôi đến viếng thăm Paris vào giữa tháng 8 năm 2003. Được mệnh danh là Kinh Đô Ánh Sáng với những sinh hoạt văn hoá và nghệ thuật đầy sáng tạo, với dòng sông Seine hiền hoà, ngọn tháp Eiffel cao ngất trời xanh, nhà thờ Notre Dame đồ sộ, khu phố Quartier Latin nhộn nhịp bên cạnh trường Đại Học Sorbonne danh tiếng và đặc biệt với những viện bảo tàng như Louvre, Orsey, Picasso mà không nơi nào trên thế giới có được ...

những bình nước lạnh được những người bán dạo, đa số là người Tàu và Phi Châu ở những nơi đông du khách qua lại, và được chiếu cố tận tình như dưới chân tháp Eiffel, nơi những bậc thang lên dốc của khu nhà thờ Sacré Coeur ... Tại Paris, mỗi góc đường, hay khu phố đều có những tiệm bánh ngọt rất ngon, trình bày đẹp mắt và những siêu thị mini, buổi sáng có bán bánh mì baguette thon dài, là đặc điểm của Âu Châu. Với hệ thống xe điện ngầm Metro và RIF nối liền với ngoại ô Paris, tôi đã đi ngang, dọc, di chuyển qua nhiều trạm, đổi tàu với tâm

Ái hữu Hoa Trường Xuân đã tận tình đón tôi tại phi trường Charles de Gaulle khi biết tôi qua thăm Paris và nhân tiện mang theo 50 cuốn Lá Thư Công Chánh số 81 mới ra lò để trao tận tay cho các ái hữu ở Paris, vừa nhanh vừa đỡ tiền cước phí bưu điện. Các ái hữu công chánh địa phương đã đãi tôi tại một nhà hàng Tàu, trong khu phố ở Quận 13 làm tôi rất cảm động sự quý mến và hiếu khách của các ái hữu đàn anh tại Paris. Thời tiết Paris trong tháng 8 – 2003 thật là nóng bức, có ngày nhiệt độ lên đến 104°F (40° C) đã làm khổ tôi không ít. Cả thành phố đã lên cơn sốt ngọt ngọt chưa từng khi nào có trong suốt 65 năm qua.

Tôi đã trốn cái nóng ác nghiệt của ban ngày bằng cách đi thăm viếng viện bảo tàng Louvre và Orsey, còn chiều tối thì ngồi lì trên tàu Bateaux Mouches di chuyển trên sông Seine cho đến khuya, hết chuyến mới trở về khách sạn ngủ. Đây là dịp

Trên dòng sông Seine êm đềm trôi, phía sau là khu Cité với nhà thờ chính toà Notre Dame ở quận 1 –

bản đồ nhỏ bé trong tay như một người Parisien lành nghề, đã sống lâu năm tại Pháp. Đường phố Paris thật cổ kính, đã được thiết kế và xây dựng nhiều trăm năm về trước, nhiều chỗ còn sót những cục đá của thời đại hoàng kim La Mã. Con đường Champs Elysée ở quận

Cổng chính lối vào viện bảo tàng Louvre dưới chân Kim Tự Tháp bằng kính nhìn từ bên trong

8 là đại lộ lớn nhất ở Paris với hai bên đường là những nhà hàng, tiệm ăn trang trí đẹp mắt và mỹ thuật không biết có ngon không, nhưng tôi chưa thử khi đi một mình. Một người bạn xưa của ái hữu Phạm Nguyên Hanh khi còn học trường Providence/ Thiên Hựu ở Huế là anh Nguyễn Xuân Hồng và vợ đã đón và đãi tôi món ốc nướng bơ trứ danh của Pháp (escargots), thịt bê hầm và rượu vang ở khu Quartier Latin. Khung cảnh hè phố buổi chiều tối nhâm nhi trao đổi những câu chuyện về cuộc sống ở Mỹ và Pháp thật là thú vị và cởi mở tuy chúng tôi không hề quen biết nhau từ trước và sống ở hai nơi đông tây bán cầu.

Thăm viện bảo tàng Louvre, quận 1 – Paris

Đã đến Paris mà không vào thăm được viện bảo tàng Louvre quả là một thiếu sót lớn trong chuyến đi nên tôi đã chuẩn bị một ngày cho buổi thăm viếng này. Phải nói 1 ngày thì không thể xem hết kỹ lưỡng mọi tác phẩm nghệ thuật trong này, có lẽ phải mất 3 ngày nếu muốn xem toàn bộ. Được người hướng dẫn giới thiệu, sau khi mua vé

7,5 Euro, tôi đã lang thang trong dòng du khách qua lại những hành lang treo những tác phẩm lớn của những nhà danh hoạ Âu Châu và đã làm rung động biết bao trái tim và nói lên những huy hoàng, tráng lệ của Âu Châu những thế kỷ 17, 18 và 19. Người Pháp có lẽ sống hoài niệm nhiều về quá khứ; không giống như người Mỹ sống lo lắng nhiều cho tương lai cho nên 2 quan niệm sống hay nhân sinh quan hoàn toàn khác nhau. Trong viện bảo tàng Louvre, những khu Ai Cập, Ba Tư rất lớn và đầy vẻ huyền bí; riêng khu Indochina (Đông Dương) có những pho tượng đá được thâu thập từ khu Đê Thiên Đé Thích (Angkor Vat và Angkor Thom) ở Campuchia đã nói lên nền văn hoá Khmer đã rực rỡ và huy hoàng từ những thế kỷ thứ 7, 8, 9 và đã biến mất sau đó. Riêng tôi thích lang thang trong khu những tượng đá điêu khắc (sculpture) cổ của Hy Lạp, đó là những kỳ công sáng tạo của thiên nhiên, vạn vật và đã được những nhà nghệ thuật gia tìm, óc, mồ hôi với những chất liệu của tạo hoá đã để lại cho con người và những thế hệ mai sau chiêm ngưỡng và rung động.

Hội hoạ trên hè phố (Place du Tertre) và Nhà Thờ Sacré Coeur

Cho dù có phải leo lên nhiều trăm bậc thang để vào thăm bên trong nhà thờ Thánh Tâm

Nhà thờ Sacré Coeur trên đồi khu Montmartre ở quận 6 - Paris với hệ thống đường xe điện cho du khách khỏi leo mỗi chân nhiều bậc thang (bên trái)

này, tôi cũng đã thực hiện. Sau này mới biết có một đường tàu điện bên trái chở du khách lên cao khỏi phải leo trèo chi cho mệt, chỉ tốn 1 ticket = 1,2 Euro mà thôi, đỡ tốn biết bao calories và tiền mua nước lạnh. Khi vào bên trong nhà thờ, với những hàng ghế cổ xưa và những con chiên ngoan đạo đang im lặng cầu nguyện, lòng tôi cũng trầm lắng và tĩnh tâm cho sự hoà bình trong đời sống của mỗi người và của thế giới.

Ra ngoài, bên trái của nhà thờ Sacré Coeur này khoảng vài trăm thước thì trái lại là một khu hoàn toàn ồn ào và náo nhiệt với hàng trăm hoạ sĩ với giá vẽ tại chỗ trong một khu công viên nhỏ rất nổi tiếng – Place du Tertre. Họ trình bày và sáng tác nhiều loại hoạ phẩm đặc sắc khác nhau, từ ký hoạ, chân dung, phiếm hoạ, màu nước, sơn dầu. Đây là thiên đường của giới hoạ sĩ đến từ nhiều nguồn gốc, trường phái khác nhau làm khu này rộn rịp và phong phú như trăm hoa đua nở, muôn màu muôn sắc. Tôi đã say mê một bức tranh nhỏ nhỏ, khoảng 12”x14” vẽ 1 khu phố tiêu biểu của Paris, với màu sắc rất đẹp, do một hoạ sĩ người Tàu sáng tác, giá khoảng 450 Euro (500 USD) đã làm tôi phân vân và cân nhắc vì chuyến đi Âu Châu còn dài ngày, vì hết tiền thì chỉ có cất ngăn ngày về ...

Khu Pigalle và Nhà Hát Moulin Rouge - quận 6 – Paris:

Bên trên đồi là nhà thờ Thánh Tâm và Place du Tertre, nhưng bên dưới là khu ăn chơi Pigalle với nhà hát Moulin Rouge nổi tiếng mà nữ tài tử Nicole Kidman đã đóng trong phim

cùng tên. Nói về ăn chơi khu này có lẽ cũng tương tự như đường 42nd Street ở Manhattan, New York nhưng mức độ có lẽ còn kém phần nhộn nhịp hơn. Sự chào mời, lời kéo bằng Anh Ngữ đã không cảm dỗ và làm tôi ngạc nhiên lắm. Một sự kiện khác làm tôi bị “shock” và kinh ngạc, không tin đã xảy ra trước mắt tôi chỉ cách khoảng 3-5 thước khi tôi đang uống nước trước nhà hát Moulin Rouge. Trước đó tôi đã được nghe kể thời thực dân Pháp cai trị và đô hộ những nước nhược tiểu sự hành hạ vũ

Trước nhà hát lớn Opera

phu, đánh đập tàn bạo của cai trị đối với thợ thuyền nhưng vẫn xảy ra tại Paris năm 2003 khi một gia đình gồm ông bố, bà mẹ và một cô bé gái độ 5-6 tuổi đang vùng vằng, giận dữ và ông bố đã hành động thật tàn bạo, đã man ngay trên đường phố Paris. Cô bé với cặp mắt đầy hoảng sợ và run rẩy có lẽ sẽ mãi mãi là một ấn tượng xấu trong cuộc đời và bà mẹ lại im lặng bất lực trước sự đả đả thô bạo của người chồng. Tôi đã chết lặng và mất một buổi chiều đầy thơ mộng. Ôi một bộ mặt trái của xã hội Paris vẫn còn tồn tại.

Lời kết

Nhà thơ Nguyên Sa với bản nhạc bất hủ “Paris có gì lạ không em ?” đã làm say đắm biết bao nhiều con tim khi ta chưa từng đến thăm Paris. Riêng tôi, tuy đã đến Paris, được xem và được thấy tận mắt, nhưng tôi cũng chỉ là một anh mù sờ voi mà thôi, vì muốn cảm nhận và yêu mến nó, ta phải sống, làm việc và hòa nhịp đập với người Parisien trong đời sống hàng ngày. Tôi đã viết bài này với tâm hồn phóng khoáng của một du khách, về một thành phố mà tôi vừa thích, vừa sợ, vừa yêu, vừa ghét,... Ôi Paris!!!